

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobkyně **E. T.**, bytem L. 1, J. n. Ú. – S., zastoupené JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem Plzeň, nám. Republiky 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. srpna 2010, čj. DSH/8192/10

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

E. T. (*dále jen žalobkyně*) dne 21.9.2009 kolem 11:45 hod řídila v obci Lukavice po silnici. II/171 ve směru jízdy od Strážova na Běšiny motorové vozidlo tovární značky SEAT IBIZA 6L, registrační značky 2P1 5972. Při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci se střetla v levé polovině vozovky s motorovým vozidlem za ní jedoucím, tovární značky VW GOLF 1.8, registrační značky 3PO 7094, řízeným J. M., které žalobkyni předjíždělo.

Dne 5.10.2009 bylo Městskému úřadu Klatovy (*dále jen městský úřad*) doručeno Policií ČR, dopravním inspektorátem Klatovy, oznámení o přestupku žalobkyně proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích spolu se spisovým materiálem.

Přípisem ze dne 15.10.2009 oznámil městský úřad žalobkyni zahájení řízení o přestupku (č.j. OD/9421/09/Pr.) a předvolal ji k ústnímu jednání na den 6.11.2009. Dlužno dodat, že téhož dne oznámil městský úřad zahájení řízení o přestupku i druhému účastníkovi dopravní nehody, J. M., a předvolal jej ke stejnému ústnímu jednání.

Po provedeném řízení vedeném společně vůči oběma účastníkům dopravní nehody rozhodnutím ze dne 7.5.2010, č.j. OD/4151/10/Pr (*dále také jen rozhodnutí městského úřadu*), ve výroku A) uznal městský úřad žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel (*dále jen zákon o přestupcích*), jehož skutková podstata byla naplněna porušením ust. § 21 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších novel (*dále jen zákon o silničním provozu*). Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že „dne 21.9.2009 kolem 11:45 hod v obci Lukavice, po silnici č. II/171 v km 8,533, ve směru jízdy od Strážova na Běšiny, řídila motorové vozidlo tovární značky SEAT IBIZA 6L, státní poznávací značky 2P1 5972, a při odbočování s tímto vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo tovární značky VW GOLF 1.8, státní poznávací značky 3PO 7094 řízené J. M., který s vozidlem VW GOLF pomaleji jedoucí vozidlo SEAT v době, kdy toto začalo odbočovat vlevo, již předjížděl, v důsledku čehož došlo ke střetu obou vozidel v levé polovině vozovky, ve směru jejich jízdy. Porušením zvláštního právního předpisu tak způsobila dopravní nehodu, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí hmotná škoda nepřevyšující částku 100.000 Kč.“ Za přestupek byla žalobkyni uložena pokuta v částce 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v částce 2.500 Kč. Ve výroku B) byl zároveň J. M. shledán vinným pod bodem 1) ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích porušením ust. § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu tím, že dne 21.9.2009 kolem 11:45 hod v obci Lukavice, po silnici č. II/171 v km 8,533, ve směru jízdy od Strážova na Běšiny, řídil motorové vozidlo tovární značky VW GOLF 1.8, státní poznávací značky 3PO 7094, a s tímto začal předjíždět motorové vozidlo tovární značky SEAT IBIZA 6L, státní poznávací značky 2P1 5972 řízené E. T. v době, kdy tato s vozidlem SEAT odbočovala vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci a o změně směru jízdy vlevo dávala znamení, v důsledku čehož došlo ke střetu obou vozidel v levé polovině vozovky, ve směru jejich jízdy. Porušením zvláštního právního předpisu tak způsobil dopravní nehodu, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí hmotná škoda nepřevyšující částku 100.000 Kč. Pod bodem 2) byl shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že téhož dne na stejném místě řídil stejné motorové vozidlo a přitom překročil maximální povolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/hod. Za přestupky byla J. M. uložena pokuta 7.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení v částce 2.500 Kč. Městský úřad své rozhodnutí podrobně odůvodnil.

Žalobkyně napadla výrok A) rozhodnutí městského úřadu odvoláním, v tomto rozsahu požadovala jeho zrušení a zastavení řízení. Hlavní námitka spočívala v tvrzení, že ohrožení účastníků silničního provozu vyvolal svým nezákonným jednáním J. M., který porušil hned dvě povinnosti účastníka silničního provozu; zahájil předjíždění v situaci, kdy to zákon výslovně zakazuje, a zároveň jel obcí rychlostí vyšší než povolenou. Na podporu svého tvrzení především odkazovala na odpověď znalce při ústním jednání dne 5.5.2010. Ten uvedl, že pokud by řidič M. nezahájil předjíždění a jel obcí rychlostí nejvýše povolenou, pak jeho reakční doba při pohybu do místa pozdějšího střetu činila 6,5 - 6,7 sekundy. Za tuto dobu při rovnoměrném pohybu vozidla Golf povolenou rychlostí by nedošlo ke střetu vozidel a vozidlo řidičky T. by stihlo odbočit vlevo.

Za vhodné považuje soud konstatovat, že odvolání proti rozhodnutí podal i J. M. Zpochybňoval pouze výši trestu. V samostatném písemném vyjádření reagoval J. M. na odvolací argumentaci žalobkyně.

Krajský úřad Plzeňského kraje (*dále jen žalovaný*) rozhodnutím ze dne 27.8.2010, č.j. DSH/8192/10 (*dále také jen napadené rozhodnutí*), odvolání žalobkyně pod bodem I. výroku zamítl a výrok A) rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V odůvodnění vztahujícím se k tomuto výroku uvedl, že *z provedeného dokazování, zejména z jejích výpovědí (poznámka soudu: žalobkyně a J. M.) a z analýzy poškození vozidel, bylo zjištěno a prokázáno, že před samotným úkonem odbočením sice odvolatelka uvedla v činnost levý ukazatel změny směru jízdy, avšak před samotným úkonem se nepřesvědčila o vhodnosti svého úkonu vzhledem k zezadu bližícímu se a předjíždějícímu vozidlu VW Golf. Toto vozidlo mohla za sebou odvolatelka registrovat min. 116 metrů před místem střetu. Soudní znalec vycházel při analýze předehodového děje i z výpovědi odvolatelky a stanovil rozmístění vozidel na vozovce v časových intervalech, které zbývaly do okamžiku střetu. Odvolatelka mohla sledováním provozu za sebou zjistit, že vozidlo jedoucí za ní se vychýlilo ze směru své jízdy, vjelo na střed vozovky a pokračovalo v levém jízdním pruhu, a to v čase cca 2 sekundy před střetem. Ke střetu došlo v levém jízdním pruhu, a to ve vzdálenosti 1,8 metru od levého okraje vozovky (šíře vozovky je zde cca 6 metrů, jízdní pruh má šíři 3 metry - jelikož bylo místo střetu 1,8 metru od levého okraje vozovky, musela být odvolatelka v okamžiku střetu cca 1,2 metru v levém jízdním pruhu). Dále bylo přihlédnuto i ke svědeckým výpovědím přítomných očitých svědků události - manželů J. a také svědka p. B. J. vypověděli, že když odvolatelka odbočovala, vylítlo od vesnice vozidlo Golf a „odbouchlo“ vozidlo Seat. Takto mohli svědci událost vnímat. Z analýzy poškození vozidel a znaleckého zkoumání vyšlo však najevo, že do vozidla VW Golf narazila odvolatelka vozidlem Seat. Levým předním rohem vozidlo Seat narazilo do přední části pravého boku vozidla VW Golf. Nárazem a sunutím došlo k odhalení konstrukce vozidla Seat, o kterou se rozřízla pravá přední pneumatika vozidla VW Golf (poškození na snímcích č. 12-14 a 18-21 fotodokumentace). Žalovaný dále uvedl, že větší podíl na způsobení dopravní nehody má p. M., avšak to nezabývá odvolatelku odpovědnosti za její jednání, spočívající v zanedbání sledování provozu i za jejím vozidlem, resp. nedbání zvýšené opatrnosti při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci. V okamžiku odbočování vozidla Seat bylo vozidlo VW Golf již v levém jízdním pruhu za vozidlem Seat. Odvolatelčino předestřené vysvětlení před policejním orgánem během ústního jednání dne 6.11.2009 odmítla (zde uvedla, že před odbočením se dívala do levého zpětného zrcátka a viděla za sebou rychle jedoucí vozidlo VW jedoucí v pravé polovině vozovky, pak se do zrcátka podívala v okamžiku, kdy vybočovala vlevo a*

vozidlo VW již jelo vedle ní, následoval náraz) a k nehodě se vyjádřila, že za sebou nic neviděla, přibrzdila si, zařadila jedničku, podívala se zda něco nejede proti a když se chtěla znovu podívat do zpětného zrcátka, byl náraz - toto však znalec posoudil jako technicky nepřijatelné, neboť ke střetu vozidel došlo, když bylo vozidlo Seat stočené vlevo a v levém jízdním pruhu. Ke střetu nedošlo před odbočením, ale po odbočení. Žalovaný rovněž uvedl, že soudní znalec se také zabýval možnostmi odvrácení střetu - v situaci odvolatelky to byla možnost zastavit vozidlo před odbočením nebo stočení řízení zpět vpravo. K námitce odvolatelky směřující proti jednání p. M. lze uvést toliko, že kromě porušení zásad bezpečného předjíždění se odvolatel dopustil i překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což mělo příčinnou souvislost se způsobením dopravní nehody. Žalovaný má za to, že bylo postupováno v souladu se zásadou materiální pravdy - byly provedeny veškeré ve věci možné důkazy - svědecké výpovědi, důkaz znaleckým posudkem, výslech znalce, zohlednění fotodokumentace a podkladů od policejního orgánu. Důkazy a jednotlivé podklady, o které opírá správní orgán I. instance svůj závěr, spolu navzájem korespondují. Skutkový stav, jak jej zjistil správní orgán I. instance, lze mít za ucelený, kompletní, bez mezer a pochybností. Námitky žalobkyně tudíž hodnotil žalovaný jako nedůvodné. V závěru žalovaný shrnul, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy podle ust. § 89 odst. 2 zák. 500/2004 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád) a nebyly shledány závady, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Dále na základě ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek, což bylo učiněno s tím, že rozhodnutí je správné. Veškeré skutečnosti a důkazy byly posouzeny jednotlivě a zhodnoceny ve vzájemných souvislostech. Na základě spisové dokumentace má žalovaný za prokázané, že odvolatelka se svým protiprávním jednáním podílela na vzniku dopravní nehody tím, že se při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo VW Golf řidiče p. M., čímž porušila ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu a naplnila skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Dlužno dodat, že žalovaný zamítl ve výroku II. napadeného rozhodnutí i odvolání J. M. a potvrdil výrok B) rozhodnutí městského úřadu.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včasnou žalobu. Tou se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalobu odůvodnila tím, že je přesvědčena, že **rozhodnutí** správního orgánu I. stupně i žalovaného je **nezákonné a nepřezkoumatelné** z následujících důvodů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabývá hodnocením dokazování zcela shodně, jak zdůvodnil své rozhodnutí městský úřad. Žalobkyně vytýká žalovanému, že se věcně a konkrétně nevypořádal s námitkami, které obsahuje její odvolání ze dne 24.5.2010.

Pokud žalovaný bez konkrétního odůvodnění dochází k závěru, že námitky žalobkyně hodnotí jako nedůvodné, pak zcela jistě nelze uzavřít, že žalovaný na základě ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek z odvolání. Žalovaný se nevyjádřil a nevypořádal zejména s tou námitkou žalobkyně v odvolání, kdy

znalec při ústním jednání 5.5.2010 uvedl, že reakční doba řidiče M. od okamžiku spatření levého ukazatele změny směru jízdy žalobkyně do místa pozdějšího střetu činila 6,5 - 6,7 sekundy. Pokud by se řidič M. v této reakční době pohyboval po vozovce povolenou rychlostí, nedošlo by ke střetu vozidel a vozidla by se bezpečně minula.

Při hodnocení možností odvrátit střet u obou účastníků dopravní nehody je zcela zřejmé, že možnosti žalobkyně zabránit nehodě byly oproti řidiči M. zcela minimální, když žalobkyně měla na svoji reakci 4x až 5x kratší časový úsek, než řidič M.

Během této nepoměrně delší reakční doby řidič VW Golf porušil hned dvě povinnosti účastníka silničního provozu, kdy zahájil předjíždění v situaci, kdy to zákon nedovoluje (§ 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu) a jel v obci rychlostí vyšší než povolenou.

Primární výlučnou odpovědnost za vznik dopravní nehody nenese proto žalobkyně, ale řidič J. M. S těmito konkrétními námitkami žalobkyně, které zejména vyplývaly z výsledku znalce a jeho odpovědí na dotazy zmocněnce žalobkyně a jež byly obsahem odvolání, se žalovaný konkrétně nevypořádal a porušil tak ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 2.12.2010 navrhl zamítnutí žaloby, protože námitky žalobkyně dle jeho názoru nenasvědčují tomu, že by byla důvodná. Uvedl, že se dostatečně zabýval námitkami žalobkyně předestřenými v odvolání, které se týkaly zjištění skutkového stavu, zjištění příčin dopravní nehody, prokázání porušení pravidel silničního provozu a právních předpisů, následků jednání, příčinných souvislostí, a to u obou řidičů, kteří měli účast na dopravní nehodě. Odvoláním a námitkami se žalovaný ve věci žalobkyně zabýval v odůvodnění výroku I. rozhodnutí a na toto plně odkazuje. Žalovaný uvedl důvody, které jej vedly ke ztotožnění se se závěry dokazování správního orgánu I. stupně, a také reagoval dostatečným způsobem na odvolací námitky žalobkyně. Přezkoumání uzavřel s tím, že p. J. M. porušil relevantní ustanovení o rychlosti při jízdě obcí a předjíždění jiného vozidla. Toto jeho konání však nezbavuje žalobkyni odpovědnosti za její jednání, v němž bylo shledáno porušení ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu (dbání zvýšené opatrnosti při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci) a naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 16.3.2011, čj. 17 A 69/2010 - 36, napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku I. zrušil pro vady řízení a věc mu v tomto rozsahu vrátil k řízení dalšímu. Podle názoru soudu žaloba obsahovala dva žalobní body: zaprvé, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože jej žalovaný zdůvodnil shodně jako městský úřad své rozhodnutí a věcně a konkrétně se nevypořádal s námitkami, které obsahovalo odvolání žalobkyně (viz str. 6 rozsudku, předposlední odstavec zdola); zadruhé, že ohrožení účastníků silničního provozu, které vyústilo v následný střet vozidel, způsobil řidič M., nikoliv žalobkyně. Jinými slovy žalobkyně odmítala závěr žalovaného, že porušila povinnosti stanovené v ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tím i závěr, že naplnila skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích (viz str.8 rozsudku, druhý odstavec shora). Opodstatněnost prvního žalobního bodu soud z důvodů uvedených na str. 6 až 8 rozsudku odmítl. Druhý žalobní bod shledal důvodným, když dospěl jednak k závěru, že dokazování zůstalo neúplné a skutkový závěr z tohoto důvodu byl předčasný, jednak k závěru, že určitými popsány vadami trpělo i

hodnocení důkazů (k tomu podrobně str. 8 až 14 rozsudku), a současně k závěru, že obě zjištěné vady řízení mohly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31.7.2012, č.j. 2 As 67/2011-89, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Příčinou byl názor Nejvyššího správního soudu, že Krajský soud v Plzni při přezkumu napadeného rozhodnutí vykročil mimo rámec žalobních bodů, pokud poukázal (ex officio) na nesprávnou formulaci skutkové věty výroku rozhodnutí, pokud vnesl do věci poznatky stran stavu pozemní komunikace a jejího okolí v místě dopravní nehody a pokud za najisto nepostavenou označil otázku zavinění žalobkyně. Rovněž vyložil příliš restriktivně zákonnou povinnost dbát při odbočování zvýšené opatrnosti, nepřímou zpochybnil důkazní hodnotu znaleckého posudku ve věci vypracovaného, jehož závěry žalobkyně v průběhu přestupkového řízení nerozporovala a nebrojila proti nim ani v žalobě a dospěl k nesprávnému závěru stran nezbytnosti odstranit rozpory v tvrzeních, která žalobkyně uvedla do úředního záznamu o podaném vysvětlení dne 21. 9. 2009 a které uváděla na ústních jednáních ve dnech 6. 11. 2009 a 5. 5. 2010. Nejvyšší správní soud závěrem konstatoval, že zdejší soud bude v dalším řízení především povinen přezkoumat napadené rozhodnutí striktně v mezích žalobních bodů a bude vázán ve zrušovacím rozsudku vysloveným právním názorem.

V souladu s § 75 odst. 1,2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l.25) i žalovaného (č.l.17).

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotněprávní úpravu obsahuje zákon o přestupcích, ve znění pozdějších novel, přesněji řečeno ve znění účinném ke dne 21.9.2009. Podle § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování městského úřadu, resp. žalovaného.

Žalobkyně byla v tomto případě uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Předmětného přestupku se měla dopustit konkrétně tím, že při odbočování s motorovým vozidlem SEAT IBIZA vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí a v době, kdy začala odbočovat, již jí předjíždějící motorové vozidlo VW GOLF řízené J. M.; následkem toho došlo ke střetu obou vozidel a k hmotné škodě nepřevyšující částku 100.000 Kč.

Soud považuje za nutné předeslat, že v tomto řízení je oprávněn posoudit výlučně zákonnost závěru, že se žalobkyně jednáním popsaným ve skutkové větě rozhodnutí městského úřadu dopustila přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích porušením ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Naproti tomu mu nepřísluší posuzovat jednání řidiče J. M. a zákonnost závěru městského úřadu a žalovaného stran jeho jednání. To proto, že J. M. proti rozhodnutí žalovaného žalobu nepodal.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve znění účinném v den spáchání přestupku, t.j. 21.9.2009, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

Zvláštním právním předpisem je třeba rozumět zákon o silničním provozu, a to nejen s ohledem na odkaz pod čarou, ale zejména proto, že předmětem jeho úpravy jsou práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, pravidla provozu na pozemních komunikacích, úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích a další otázky vytvářející právní rámec bezpečného a plynulého provozu na pozemních komunikacích.

Podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu *při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.*

Žalobkyně předně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože jej žalovaný zdůvodnil shodně jako městský úřad své rozhodnutí a věcně a konkrétně se nevypořádal s námitkami, které obsahovalo její odvolání.

S žalobkyní lze souhlasit potud, že přezkoumatelnost správního rozhodnutí je esenciálním předpokladem soudního přezkumu. Rovněž je správný právní názor žalobkyně, že k případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je soud povinen přihlídnout ex offo. V tomto ohledu je tudíž do určité míry prolomena dispoziční zásada, která je jednou z vůdčích zásad správního soudnictví.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k argumentaci lze usoudit, že podle žalobkyně se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

V rozsudku ze dne 25.3.2010, č.j. 5 Afs 25/2009-98, Nejvyšší správní soud uvedl: *„V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je pokládáno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nálezy Ústavního soudu*

ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, náleží Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, *Van de Hurk v. Nizozemí*, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, *Ruiz Torija v. Španělsko*, stížnost č. 18390/91, bod 29).“ Ačkoliv Nejvyšší správní soud předestřený právní názor vyslovil v řízení o kasační stížnosti a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se týkala přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, lze jej zcela nepochybně aplikovat i v řízení o žalobě ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí správního orgánu.

Okolnost, že žalovaný hodnotil v napadeném rozhodnutí shodně důkazy jako městský úřad v rozhodnutí prvoinstančním a rovněž shodně jako městský úřad zdůvodnil své rozhodnutí, nemusí sama o sobě přivodit nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. V posuzovaném případě je napadené rozhodnutí dostatečně srozumitelným způsobem odůvodněno, pro žalobkyni z něj zcela jasně vyplývalo, z jakých skutečností městský úřad a následně i žalovaný vycházeli a jakými právními úvahami se při rozhodování řídili. V tomto rozsahu považuje soud žalobní námitku za nedůvodnou. Jinou je otázka, zda jejich skutkové a právní závěry jsou správné a zákonné.

Obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí dále svědčí jednoznačně o tom, že se žalovaný vypořádal bezezbytku se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Je sice pravdou, že žalobkyně v odvolání konkrétně poukazovala na tu část odpovědi znalce při ústním jednání dne 5.5.2010, kterou předestřela i v žalobě a kterou se snažila bránit proti závěru rozhodnutí městského úřadu, že svým jednáním ohrozila účastníky silničního provozu a spoluzavinila dopravní nehodu, neboť při odbočování nedbala zvýšené opatrnosti. Žalovaný zmíněnou pasáž odvolání také výslovně v napadeném rozhodnutí zmínil (viz str. 4, druhý odstavec zdola). Byť ve svém stanovisku explicitně nereagoval na konkrétní časové údaje uvedené znalcem stran reakční doby řidiče M. od okamžiku spatření levého ukazatele změny směru jízdy žalobkyně do místa pozdějšího střetu, s odvolací námitkou, která ve své podstatě problematizovala podíl účastníků dopravní nehody na střetu vozidel a možnost střet odvrátit, se věcně vypořádal. O tom svědčí strana 5 napadeného rozhodnutí, konkrétně věty: „*Odvolací správní orgán uvádí, že větší podíl na způsobení dopravní nehody má p. M., avšak to nezabývá odvolatelku odpovědnosti za její jednání, spočívající v zanedbání sledování provozu i za jejím vozidlem, resp. nedbání zvýšené opatrnosti při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci. V okamžiku odbočování vozidla Seat bylo vozidlo VW Golf již v levém jízdním pruhu za vozidlem Seat. Odvolatelčino předestřené vysvětlení před policejním orgánem během ústního jednání dne 6.11.2009 odmítla (zde uvedla, že před odbočením se dívala do levého zpětného zrcátka a viděla za sebou rychle jedoucí vozidlo VW jedoucí v pravé polovině vozovky, pak se do zrcátka podívala v okamžiku, kdy vybočovala vlevo a vozidlo VW již jelo vedle ní, následoval náraz) a k nehodě se vyjádřila, že za sebou nic neviděla, přibrzdila si, zařadila jedničku, podívala se zda něco nejede proti a když se chtěla znovu podívat do zpětného zrcátka, byl náraz - toto však znalec posoudil jako technicky nepřijatelné, neboť ke střetu vozidel došlo, když bylo vozidlo Seat stočené vlevo a v levém jízdním pruhu. Ke střetu nedošlo před odbočením, ale po odbočení. Soudní znalec se také zabýval možnostmi odvrácení střetu - v situaci odvolatelky to byla možnost zastavit vozidlo před odbočením nebo stočení řízení zpět vpravo. K námitce odvolatelky směřující proti jednání p. M. lze uvést toliko, že kromě porušení zásad bezpečného předjíždění se odvolatel dopustil i překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což mělo příčinnou souvislost se způsobením dopravní nehody....* Námitky

odvolatelky hodnotí odvolací správní orgán za nedůvodné.“, a první odstavec na straně 6: *„Odvolací orgán má na základě spisové dokumentace za prokázané, že odvolatelka se svým protiprávním jednáním podílela na vzniku dopravní nehody tím, že se při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucí motorové vozidlo VW Golf řidiče p. M., čímž porušila ust. § 21 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a naplnila skutkovou podstatu přestupku...“*. Takový způsob vypořádání odvolací námitky je v souladu i se shora prezentovaným názorem (...nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno...). Ani z tohoto důvodu proto netrpí napadené rozhodnutí namítanou vadou nepřezkoumatelnosti.

V dalším žalobním bodu žalobkyně tvrdila, že **napadené rozhodnutí je nezákonné**, jelikož ohrožení účastníků silničního provozu, které vyústilo v následný střet vozidel, způsobil řidič M., nikoliv ona. Jinými slovy odmítala závěr žalovaného, že porušila povinnosti stanovené v ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tím i závěr, že naplnila skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Její argumentace, jak uvedl Nejvyšší správní soud, směřovala do objektivní stránky skutkové podstaty přestupku, tedy že se vůbec nedopustila jednání, které by jí mohlo být kladeno k tíži.

Ani tento žalobní bod není důvodný.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku k druhému žalobnímu bodu konstatoval, že *„Z dikce citovaného ustanovení (poznámka soudu z ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu) je zřejmé, že po řidiči se požaduje současné splnění několika povinností. Řidič je povinen před samotným odbočením dát znamení o změně směru jízdy (povinnost první), současně při samotném manévru odbočování musí dbát zvýšené opatrnosti (povinnost druhá) a počínat si tak, aby neohrozil za ním jedoucí řidiče (povinnost třetí). Předně je třeba konstatovat, že podle Nejvyššího správního soudu není v projednávaném případě potřebné a ani vhodné od sebe odlišovat obě povinnosti, tedy **neohrozit** jiné řidiče a **dbát zvýšené opatrnosti**, neboť jde o povinnosti, které jsou skutkově provázané a bezprostředně spolu souvisí. Ze skutkového stavu, tak jak byl zjištěn ve správním řízení, je zřejmé, že žalobkyně dala znamení o změně směru jízdy vlevo včasným zapnutím ukazatele a současně snižovala rychlost. Je tak zjevné, že splnila první povinnost, kterou zákon při odbočování ukládá, neboť dala včasné znamení o změně směru jízdy; současné snížení rychlosti je třeba chápat jako jeden z úkonů souvisejících s plněním povinnosti **dbát zvýšené opatrnosti**. Tyto úkony samy o sobě nicméně nemohou postačovat, aby byla zajištěna bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích při odbočování na místo mimo tyto komunikace. S ohledem na princip tzv. **omezené důvěry** platí, že bylo povinností žalobkyně patřičně se přesvědčit, zda není předjížděna jiným vozidlem, a to v právě rámci povinnosti **dbát zvýšené opatrnosti**, neboť to, že domněle splnila všechny iniciační povinnosti před zahájením samotného manévru odbočení, neznamená, že neměla přiměřeně počítat s tím, že jiný účastník provozu na pozemních komunikacích může svou určitou povinnost porušit. Jinak řečeno, v okamžiku, kdy žalobkyně dala znamení o změně směru jízdy vlevo a zpomalila, nemohla se bez dalšího bezpečně spoléhat na to, že všichni ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích budou dodržovat své povinnosti a nikdo ji například nezačne předjíždět zleva. V tomto ohledu*

je i bez významu to, že řidič M., který započal žalobkyni předjíždět již v době, kdy dávala znamení o změně směru jízdy vlevo, a jel vyšší než maximální povolenou rychlostí v obci, jednal protiprávně. Protiprávnost jeho chování nemůže zhojit nedostatek rozumné obezřetnosti žalobkyně a tím ji vyvinít. Žalobkyně nemůže svalovat vinu jediné a pouze na řidiče M., neboť sama svým počínáním taktéž nepochybně porušila pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že nikterak nezpochybňuje vinu řidiče M. a poukazuje na to, že tento řidič byl za své protiprávní jednání správním orgánem rovněž potrestán“.

Nejvyšší správní soud dále k tomuto žalobnímu bodu ve svém rozsudku uvedl, že „...znalecký posudek je právě takový důkazní prostředek, který má sloužit k objektivnímu a odbornému posouzení nehodového děje ze strany nestranné osoby. Stěžovatel i správní orgán prvního stupně nakládali s tímto důkazním prostředkem zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a z ničeho nevyplývá, že by mu přičítali a priori vyšší důkazní sílu, než důkazům jiným. Závěry znaleckého posudku byly komparovány s výpověďmi obou obviněných i svědků a na základě volného hodnocení všech těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti. Ve správním řízení nebyl dán žádný důvod, proč ze znaleckých závěrů o průběhu nehodového děje nevycházet. Žalobkyně navíc závěry znaleckého posudku nerozporovala, nenavrhla ani zpracování revizního posudku a ani (jak již bylo uvedeno) proti jeho závěrům nebrojila v žalobě. Znalec objektivně zhodnotil průběh nehodového děje a ve vztahu k žalobkyni dospěl k jednoznačnému závěru, že se řidiči obou vozidel mohli vzájemně registrovat ve vzdálenosti minimálně 116,5 - 125,5 metrů před místem střetu, tj. minimálně 5,6 - 6,1 sekund před střetem, a že žalobkyně (řidička vozidla SEAT) mohla minimálně 2 sekundy před střetem registrovat vozidlo VW, které přejíždí střed vozovky, a tedy začíná předjížděcí manévry; vozidlo SEAT přitom vybočilo vlevo v okamžiku 1 sekundy před střetem. Ze znaleckého posudku je tedy naprosto zřejmé, že žalobkyně odbočovala vlevo v době, kdy již byla předjížděna. Měla přitom reálnou možnost předjíždějící vozidlo vidět, dbala-li by **zvýšené opatrnosti**, jak jí to při tomto manévru ukládá zákon. Této povinnosti mohla dostát minimálně tím, pokud by se včas podívala do zpětného zrcátka a sledovala tak situaci za sebou. Na základě uvedeného lze uzavřít, že se žalobkyně měla před započítím odbočovacího manévru přesvědčit o situaci za sebou, což bezpečně učinit mohla; pokud by tak totiž učinila, odbočovací manévr by (při respektování požadavku **zvýšené opatrnosti**) vůbec nemohla zahájit, neboť již byla předjížděna jiným vozidlem.“

Zdejší soud shora prezentované právní názory, včetně skutkových a právních závěrů Nejvyššího správního soudu zcela akceptuje a ztotožňuje se s nimi. V jejich světle je pak závěr žalovaného, že žalobkyně porušila ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu a naplnila skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. 1) zákona o přestupcích, zcela legální. Žalobkyně se svým protiprávním jednáním podílela na vzniku dopravní nehody tím, že při odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci nedbala zvýšené opatrnosti, jelikož před samotným úkonem se nepřesvědčila o vhodnosti svého úkonu vzhledem k zezadu blížícímu se a předjíždějícímu vozidlu VW Golf, ačkoliv toto vozidlo mohla za sebou registrovat min. 116 metrů před místem střetu, a za ní jedoucí motorové vozidlo VW Golf řidiče p. M. tak ohrozila.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§110 odst. 3 věta první s.ř.s.). Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal. Žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení o žalobě výslovně vzdal, v řízení o kasační stížnosti mu pak žádné náklady nevznikly (výrok II.).

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.).

V takovém případě lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. srpna 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Lenka Kovandová